

KATRĪNA UN ZIRŅI

821.511.113-93
Hi 664

Kadri Hinrikus
KATARIINA JA HERNED

Text © Kadri Hinrikus
Illustrations © Anne Pikkov
© Tammeramat, 2017

Grāmata tulkota un izdota ar Igaunijas Kultūrkapitāla fonda programmas *Traducta* atbalstu.

Tulkotāja izsaka pateicību Margusam Konnulam
par sadarbību un ieteikumiem tulkojuma tapšanā.

Kadri Hinrikusa
KATRĪNA UN ZIRŅI

Apgāda vadītāja *Vija Kilbloka*
Redaktore *Marika Taube*
Korektore *Diāna Graudiņa* un *Zinta Stikute*
Mākslinieciskais redaktors *Aigars Truhins*
Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

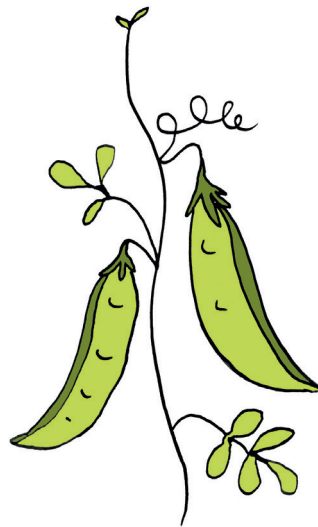
Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-4322.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana
vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums.
Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

© Tulkojums latviešu valodā, Daila Ozola, 2023
© Literārā apdare, izdevums latviešu valodā, Apgāds Zvaigzne ABC, 2023
ISBN 978-9934-31-599-2

KADRI HINRIKUSA

KATRĪNA
UN ZIRŅI

Māksliniece Anne Pikova

No igauņu valodas tulkojusi
Daila Ozola

ZVAIGZNE ABC

NELĀGAIS PAVASARIS

Šis pavasaris sagādāja vienas vienīgas galvassāpes, kā mēdz teikt mana mamma. Es gan īsti nezinu, kāda sajūta ir, kad sāp galva, jo man tā nekad nav sāpējusi. Domāju, tas varētu būt līdzīgi tam, kā notirpst kāja. Kaut gan tad, ja kāja ir notirpusi un viscaur kņud, tā ka nevar ne nostāvēt, ir pat mazliet jokaini. Toties galvassāpēs nekā jokaina nav. Tāpat kā šajā pavasarī.

Vispirms veselu nedēļu noslimoju ar angīnu un tupēju mājās kā tāds spoks. Bet, kad pienāca ilgi gaidītā klases ekskursija, visu dienu gāza kā ar spaiņiem un skolotāja mums nelāva iet ne pie ezera, ne arī uz pārgājiena taku, tāpēc tikai kratījāmies autobusā no vienām drupām pie citām. Bija briesmīgi garlaicīgi. Citu dienu es sastrīdējos ar Mariju, jo viņa iebruca telefona stabā ar manu skrituļdēli un to salauza. To viņa izdarīja tīšām, lai pārbaudītu, cik izturīgi ir skrituļdēļi. Protams, ar savējo viņa tā nedarītu. Vēl es skapja durvīs sāpīgi ievēru pirkstu. Un klases vakarā Klāvs dejoja tikai ar Martu, bet mani vispār nelikās redzam. Pēc tam mamma veļasmašīnā izmazgāja manu telefonu, kas bija palicis džinsu kabatā, un tas neatsāka darboties pat pēc žāvēšanas ar fēnu. Un visbeidzot – vai, pareizāk sakot, vispirms – no mums aizgāja tētis. Pie kaut kādas Jūlijas, kurai ir dēls apmēram manā vecumā. Tas notika martā.

Kad mammai jautāju, kāpēc tētis aizgāja, viņa atbildēja kā parasti: viņai tagad neesot laika paskaidrot – kad es izaugšot liela, pati sapratīšot.

– Tu taču man esi gudra meitene, – viņa beigās piebilda un aizsteidzās uz kaut kādu konferenci.

Es nezinu, cik lielai man jābūt, lai visu saprastu. Trīspadsmitgadīgai? Varbūt jāgaida, līdz man būs piecpadsmit? Tas ir pārāk ilgi! Gribētos zināt jau agrāk.

Tētis teica, ka iešot projām, jo tā būšot labāk.

– Kam labāk? – vēlējos precizēt.

– Visiem.

– Kuriem visiem?

– Visi ir visi. Kad izaugsi, pati sapratīsi.

Vai te nav jādusmojas? Tikai jāaug un jāaug! Bet ko lai es daru, kamēr neesmu pietiekami liela?

Ja kāds pajautātu man, kāpēc tētis aizgāja, es atbildētu apmēram šādi.

1. Mamma visu laiku bija darbā.
2. Tētis visu laiku bija darbā.
3. Ja visu laiku esi darbā, tad aizmirsti, cik jauki ir būt mājās kopā ar citiem mājniekiem.
4. Ja esi aizmirsis, cik jauki ir būt mājās kopā ar citiem mājniekiem, tad tikpat labi vari būt citā vietā.
5. Līdz beidzot pārceļies uz to citu vietu.

Bet manas domas neviens nejautā.

